

Hồi 19

Anh Hùng Lữ Bước

Lời nói của Tử Lăng làm Lao Sơn Tam Đạo nổi nóng, cả ba lập tức vùng trường kiếm lên chuẩn bị tấn công.

Không chút hoang mang, Tử Lăng dùng phép Truyền Âm Nhập Mật bảo Giang Thu Lăng:

- Tiểu huynh tấn công hai vị giữa và phía tả, Lăng muội giữ chặt lão phía hữu, nếu thắng được một chiêu, chúng mình nên lập tức rút lui ngay.

Giang Thu Lăng gật đầu hội ý, nhắm lão phía tả tung ra một chuồng...

Không ngờ cô bé có một kinh lực cực kỳ dũng mãnh, đạo sĩ phía hữu không phòng bị, bị chuồng lực của nàng đánh bật lui bốn năm bước.

Tự thấy sức mình có thừa để đẩy lui hai vị đạo sĩ kia, vì quyền Mai Châu Bửu Lục đã giúp chàng tiến bộ rất xa, nên chàng chỉ đẩy nhẹ ra một chuồng.

Nào ngờ chuồng lực chỉ vừa đưa ra một nửa, thành linh chàng cảm thấy đau nhói nơi tim, công lực hoàn toàn tiêu tan mất hết.

Từng tham gia nhiều trận chiến đấu, hai vị đạo sĩ thấy đối phương thất thế, vội đưa mũi kiếm dí ngay vào mấy điểm trọng yếu của huyết mạch chàng.

Tử Lăng biết rằng độc tố do lão Nam Cung Minh rải ra đã thâm nhập vào phủ tạng của chàng rồi!

Dưới sự kiềm tỏa chặt chẽ của đối phương, chàng đành nhắm mắt chờ chết.

Một vị đạo sĩ đắc chí cười ha hả, đưa năm chỉ ra điểm vào huyết đạo khắp châu thân của Tử Lăng, đồng thời thuận tay cướp Giang Tâm Mỹ đem về phía lão!

Một đạo sĩ quát to:

- Con liều đầu kia! Sao chưa chịu trối tay nạp mạng, còn đợi chờ gì?

Tim Giang Thu Lăng như bị vò nát, nàng vội kêu lên:

- Hãy thả chàng ra...! Còn cô bé ấy các vị cứ tùy tiện mang đi...

Khẽ vận thử khí lực, nàng phát giác mình không bị nhiễm độc! Sự kiện kỳ lạ làm nàng không giải nổi. Tại sao Tử Lăng và nàng cùng uống khủ độc hoàn, riêng nàng thì vô sự, còn chàng trúng độc, bằng không đâu đến nỗi này.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng hỏi:

- Liều đầu! Con bé này và ngươi có liên hệ gì?

Giang Thu Lăng vụt nổi giận hét to:

- Không can gì các ngươi! Hà tất phải hỏi.

- Hà, hà! Tánh mạng hai ngươi ở trong tay bản đạo, chớ giở chứng. Ta không nương tay rồi đừng oán trách nhé!

Tử Lăng cố vùng vẫy kêu to:

- Thiếu gia chẳng may bị hại dưới tay chư vị! Dù chết không oán than! Nhưng chưa hiểu nổi, chư vị đến đây vì mục đích gì?

Vừa nói, chàng vừa âm thầm vận thử nội công, chỉ thấy toàn thân đau như dầm, nhưng... nếu gan dạ chịu đựng, chàng vẫn có thể cố gắng xuất thủ một chiêu.

Lão đạo sĩ nghe hỏi mỉm cười đáp:

- Hiện tại có cho ngươi biết, cũng không hại gì! Lão nghe đồn rằng quyển sách quý giá mà Túy Tâm Tiên Tử nhờ nó vang danh khắp chốn giang hồ, mất tích từ hồi mười bảy năm về trước, nay lại xuất hiện.

Đưa tay chỉ về phía Giang Tâm Mỹ đang bị trói gô nằm nghèo dưới đất, lão tiếp:

- Con bé này là do Túy Tâm Tiên Tử sinh ra, bản đạo định mang nó đến Hiệp Lề Sơn, đánh đổi lấy quyển Vô Cực Kinh ấy.

Văn Tử Lăng cười nhạt:

- Chuyện đồn đãi nơi chốn giang hồ không đúng sự thật, chư vị đã bị lầm to...

Đạo sĩ nổi giận:

- Nhãi con! Mi sắp chết tới nơi rồi mà còn cả gan xúc phạm đến lão phu à?

Tử Lăng cười ha hả:

- Đây là lời nói thật để chư vị hiểu rõ căn nguyên, dù cho có đào xới cả phần mộ của Túy Tâm Tiên Tử lên đi nữa thì cũng không tìm gặp quyển sách ấy, thật ra chẳng có tác dụng gì.

- Ô! Tại sao thế?

- Vì đó là quyển sách dành cho giới phụ nữ luyện tập mà thôi.

Đạo sĩ đứng giữa quát to:

- Chớ nói nhảm! Nguyên do nào mà ngươi biết rành rẽ vậy?

- Vì tôi đã từng đột nhập vào mộ của Túy Tâm Tiên Tử.

Vừa nói chàng vừa âm thầm vận thủ nội công, gân cốt vụt chuyển động, huyết đạo bỗng nhiên tự mở ra...

Thấy động, hai đạo sĩ vội vã nhảy đến, thọc hai lưỡi kiếm vào nách chàng, đồng thời quát to:

- Nhãi con! Nếu mi xuẩn động, chúng ta lập tức đưa mi về châu Diêm chúa...

Đưa tay vào lòng, Tử Lăng chậm rãi rút quyển Mai Châu Bửu Lục ra, cầm nơi tay...

Giang Thu Lăng cả kinh kêu to:

- Lăng ca! Quyển sách quý giá tại sao anh làm như thế?

Tử Lăng cười nhạt:

- Lăng muội chớ ngại! Dù sao tiểu huynh cũng phải thác! Cho họ xem một chút, thuận tiện nhờ họ truyền tụng ra khắp giới giang hồ, để sau này khỏi có người mơ tưởng chiếm giữ quyển sách ấy nữa.

Chàng hướng về phía Lao Sơn Tam Đạo thốt:

- Các ngươi ngày đêm hy vọng chiếm lấy quyển sách này, rất tiếc là vào tay các ngươi nó sẽ trở nên vô dụng.

Lão đạo sĩ đưa tay ra bảo:

- Hãy đưa đây cho bản đạo xem thử!

Tử Lăng lắc đầu cười nhạt:

- Thiều gia đã bảo nó là vật vô dụng, đạo trưởng xem nó có ích gì? Chi bằng để tôi đem hủy nó cho xong.

Vừa nói, hai tay chàng ép mạnh vào nhau.

"Soạt..."

Quyển Mai Châu Bửu Lục vụt nhoáng lửa, rồi cháy bùng lên, phút chốc đã biến thành tro bụi.

Hành động quá nhanh, ba vị đạo sĩ giật mình ngơ ngác, muốn chạy đến cứu chữa cũng không kịp.

Đạo sĩ đứng giữa tức tối quát to:

- Nhãi con! Hành động của mi có dụng ý gì?

Văn Tử Lăng im lặng, hai mắt nhắm nghiền, thỉnh thoảng nhìn quanh người xuống đất, mê man bất tỉnh.

Nguyên do là chàng cảm thấy không hy vọng sống sót, nếu quyển sách quý giá này lọt vào tay kẻ ác, hậu quả của nó sẽ tai hại vô cùng... cho nên sau khi sử dụng điểm chân khí cuối cùng, chàng liệt lực ngã ra bất tỉnh.

Lão đạo sĩ hướng về Giang Thu Lăng quát hỏi:

- Liều đầu...! Ngươi tên chi?

Giang Thu Lăng nổi giận quát to:

- Cô nương đây mới thật là con gái của Tuy Tâm Tiên Tử.

Đạo sĩ bật cười ha hả:

- Như thế thì năm ấy nàng sanh ra một lượt tới hai người đấy à?

Nói đến đây, lão nghiêm sắc mặt hỏi tiếp:

- Lúc nãy thằng nhãi con mới hủy xong có phải là quyển Vô Cực Kinh thật hay không?

- Đương nhiên là thật, chớ vị đừng mong chiếm đoạt lấy sách ấy... nhưng trên thế gian này không phải chỉ có một quyển ấy mà thôi.

Đạo sĩ vụt tươi ngay nét mặt:

- Như lời ngươi nói, thì hãy còn một phó bản?

- Không! Chàng vừa hủy đấy mới là phó bản.

- Còn quyển chánh ở đâu?

- Tôi không thể cho chớ vị biết được.

- Được! Ngươi cố cưỡng lý, hãy xem đây.

Vừa nói, lão vừa vung trường kiếm lên, nhắm ngực Tử Lăng đâm mạnh tới.

Giang Thu Lăng hốt hoảng kêu to:

- Hãy khoan!

Đạo sĩ đắc chí:

- Hiện tại ngươi bằng lòng nói thực đấy chứ?

Giang Thu Lăng thở dài:

- Chư vị phải bảo đảm không làm thương tổn đến tánh mạng của chàng.

- Việc ấy cô nương cứ yên tâm, bản đạo chúng tôi chỉ cần quyển Mai Châu Bửu Lục, còn sanh mạng của nhãi con này, có sá gì đâu.

Giang Thu Lăng suy nghĩ giây lâu, đoạn thốt:

- Quyển chánh hiện ở trong mộ huyết mẹ tôi. Nhưng ba vị muốn đột nhập vào nơi ấy, tôi nghĩ rằng mộng ấy khó thể thành tựu được!

- Tại sao?

- Chẳng những trong mộ cơ quan bí hiểm, vả lại còn có nhiều cao thủ ngăn giữ.

- Còn việc sách chỉ dùng cho nữ giới, có đúng vậy không?

- Thực ra trái ngược lại, nó chính là dùng cho phái nam luyện tập...

Vị đạo sĩ suy nghĩ giây lâu, rồi nói:

- Được! Chúng tôi có lời giao hẹn, cô nương hãy đánh cắp quyển sách ấy về đây, đánh đổi lấy tánh mạng của gã này.

Bị dồn vào thế bí, Giang Thu Lăng hoang mang vô cùng, nàng đánh liều hứa bừa:

- Đánh cắp quyển sách, không phải là việc dễ dàng, tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành việc ấy. Nhưng một khi lấy được quyển sách ấy rồi, tôi phải đến đâu để gặp chư vị?

Đạo sĩ đứng giữa đưa mắt trao đổi ý kiến của hai bạn, đoạn nói:

- Long Thủ Sơn cách Hiệp Lê Sơn không xa mấy, chúng ta ở đó đợi ngươi, kỳ hẹn ba tháng, nếu ngươi không đem sách đến, ta sẽ giết quách nhãi con này.

Giang Thu Lăng gật đầu:

- Quân tử nhất ngôn, các ngươi chớ nuốt lời.

Lão đạo sĩ nghiêm nét mặt:

- Cô nương hãy yên tâm, chúng tôi nhất định hứa sẽ không đụng đến một sợi tóc của hần. Nhưng hãy nhớ kỹ... nhớ đừng quá hẹn ba tháng.

Giang Thu Lăng định từ giã lui bước, vụt nhớ ra một việc vội hỏi:

- Trong và ngoài cốc đã bị Nam Cung Minh rải đầy chất độc, tại sao chư vị vào đây bình yên vô sự?

Lão đạo sĩ đáp:

- Cô nương không thấy miệng và mũi chúng tôi được bịt kín hay sao?

Giang Thu Lăng đến bây giờ mới để ý, ba đạo sĩ mỗi người đều có cật trên miệng và mũi một miếng vải đen, đầu vải thắt lại phía sau gáy.

Lão đạo sĩ tiếp:

- Trên vải chúng tôi đã có thấm qua thuốc giải độc nên vào đây không hề hấn gì.

- Chư vị dùng thuốc gì?

Đạo sĩ đứng giữa có vẻ khó chịu gắt:

- Không phải thuốc mà là tiểu tiện...! Thôi...! Liều đầu...! Chớ lằng nhằng mãi, người nên lui bước.

Giang Thu Lăng khẽ "hừ" một tiếng, hàm lệ nhìn Tử Lăng lần chót, rồi quay mình phi thân nhảy vọt về phía ngọn núi.

Nàng không làm gì hơn, ngoài kế hoãn binh này ra, không còn cách nào khác. Tối thiểu có thể tạm thời bảo toàn tánh mạng cho Tử Lăng, khỏi thác dưới tay ác độc của ba lão đạo sĩ.

Thật ra việc đoạt quyền Mai Châu Bửu Lục từ tay tổ mẫu, để đánh đổi lấy Tử Lăng, vượt quá năng lực của nàng.

Mặc dù thế... nàng phải làm sao cứu cho kỳ được Tử Lăng với bất kỳ một giá nào.

Lúc bấy giờ đã quá canh ba, sương đêm dày đặc, nàng mắt nhắm những lệ, cố gắng trèo lên ngọn núi sừng sững trước mặt, phút chốc nàng đã lên tận đỉnh núi.

Đứng trên đỉnh núi, nàng có thể quan sát tường tận tất cả sự việc xảy ra trong cốc.

Lao Sơn Tam Đạo thấy Giang Thu Lăng đi đã xa, hai trong ba vị vội vã cấp Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ lên đỉnh sửa soạn rút lui.

Bỗng nhiên.

Một tiếng cười lạnh lẽo từ sau lưng ba người vang lại:

- Ba vị định đi đâu thế?

Cả ba giật mình quay đầu lại, bất giác kinh tâm táng đởm, thì ra sau lưng họ năm người phục sắc cổ quái đã đứng đấy tự nãy giờ.

Mỗi người đều đầu bịt khăn đỏ, mình vận áo ngũ sắc, lưng giắt bảo đao sáng loáng.

Lão đạo sĩ đứng giữa cất tiếng vái chào:

- Ngũ vị từ đâu đến? Có việc chi cần đến Bần đạo?

Một lão già người nhỏ thó nhe răng cười:

- Ba vị lẫn lóc nơi chốn giang hồ chắc có nghe danh Bá Tà Môn?

- Bá Tà Môn? Bần đạo ít khi nghe đến.

Thực ra Bá Tà Môn lâu nay hoạt động ở biên cương, ít khi vào cõi Trung Nguyên nên Lao Sơn Tam Đạo không sao biết được.

Lão già nhỏ thó đưa tay chỉ vào một lão râu đỏ chấm ngực nói:

- Vị này chính là Môn Chủ muốn hỏi quý vị vài lời.

Bá Tà Môn Chủ trầm giọng thốt:

- Ta không thích cùng họ lãng nhăng mất thời giờ, kêu họ hãy để người trẻ tuổi lại đây, rồi rút đi cho rảnh mắt.

Bị hạ nhục, lão đạo sĩ nghiêm giọng thốt:

- Thí chủ muốn ngồi không hưởng lợi đấy à?

Bá Tà Môn Chủ nổi giận gất to:

- Nếu không nghe lời... thì chỉ có nước ra tay, môn đệ hãy cho chúng lãnh giáo vài chiêu.

Nghe lệnh ba vị môn đệ lập tức rút đao xông tới.

Lao Sơn Tam Đạo vội vã rút kiếm nghênh đỡ.

Nhưng họ cảm thấy sự chiến đấu quá chênh lệch. Một là võ công của Bá Tà môn rất lạ, lối chiến đấu không giống người Trung Nguyên. Hai là họ còn phải vướng víu Văn Tử Lăng và Giang Tâm Mỹ.

Lao Sơn Tam Đạo cảm thấy bối rối... nhưng muốn thoát thân cũng không phải dễ dàng.

Thình lình... một bóng vàng xẹt đến rất nhanh, cướp Tử Lăng trên tay lão đạo sĩ rồi bay vút đi mất.

Cuộc diện diện biến quá đột ngột, làm hai bên phải ngưng chiến đấu, ngơ ngác nhìn nhau.

Họ thừa hiểu rằng người đến cứu Tử Lăng hẳn lãnh phi thường.

Tám người đang còn hoang mang, thì bỗng nhiên tiếng mõ từ xa vọng lại.

Tiếng mõ nổi lên liên hồi, càng lúc càng gấp rút, kế tiếp là giọng niệm kinh nghe vang động cả sơn cốc.

Họ như mê như dại, ngây ngất nhìn nhau. Dường như tiếng mõ và câu kinh làm họ thích thú.

Một thời gian trôi qua.

Đạo sĩ đang cắp Giang Tâm Mỹ trên tay vút buông phịch nòng xuống đất, kế tiếp là tiếng binh khí "leng reng" rơi trên mặt đất.

Nhìn kỹ lại, đao kiếm của tám người đều tuột khỏi tay rơi ngổn ngang trên mặt đất.

Bá Tà Môn Chủ và lão đạo sĩ đứng giữa bỗng dung hét to, rồi vút phi thân nhắm ngoài cốc bay biến mất.

Mấy người còn lại như sực tỉnh, không ai bảo ai, vội vã nhắm hướng hai người đi trước chạy thực mạng.

Cảnh vật bây giờ trở nên yên tĩnh dị thường, hai thi hài, một mớ đao kiếm và Giang Tâm Mỹ bị trói gô đang nằm ngêo đấy.

Giây phút nặng nề trôi qua.

Từ cánh rừng Hồng Phong bay xẹt đến một bóng hình yếu điệu, đi rào một vòng quan sát, đoạn từ trong mình rút ra một đoản đao, đến bên Giang Tâm Mỹ cắt dây trói cho nàng.

Bóng đen giúp nàng chà xát một hồi, giây lâu nàng từ từ hồi tỉnh lại.

Giang Tâm Mỹ mở mắt ra nhìn kẻ lạ, rồi khẽ hỏi:

- Đây là đâu? Còn ngươi là ai?

Bóng đen cười ngọt ngào:

- Tôi tên Mộ Dung Hồng.

- Thế ra cô nương vừa cứu tôi đấy à?

Mộ Dung Hồng đáp:

- Hình như phải đấy.

Giang Tâm Mỹ ngồi nhòm dậu.

Trong giây phút huyết mạch nàng đã khôi phục. liền rảo mắt nhìn quanh, bất chợt nom thấy thi hài của Thanh y lão nô, nàng vụt biến sắc quát to:

- Hừ! Mi thiệt là quân lừa dối.

Không cần suy nghĩ, nàng đưa song chưởng đẩy ra liên tiếp, nhắm Mộ Dung Hồng tấn công tới tấp.

- o O o -